

[Hans Pinstrup.]

Søn- og Helligdage maa udføre det for Husdyrenes Pasning nødvendige Arbejde, men skal herfor have en ugentlig Fridag. Kvindelige Medhjælpere maa højst arbejde 5 Timer Søn- og Helligdage og skal til Gengæld have en ugentlig Fridag. I at slutte Ringen om Landbrugsproduktionen mangler kun, at Forbudet skal omfatte alle Landejendomsbesiddere med Undtagelse af de i Forslaget nævnte „Husmænd“, som ikke nærmere er defineret.

For Kommunisternes Mangel paa Realitetsans er det betegnende, at et saadant Forslag forelægges paa et Tidspunkt, hvor det er livsnødvendigt for Landet og for de sultende Nationer, at Landbrugsproduktionen, Levnedsmiddelproduktionen, øges i størst mulig Udstrækning. Dernæst at det forelægges paa et Tidspunkt, hvor Mangelen paa Arbejdskraft er katastrofal, hvor man i Titusinder af Landbrugsbedrifter paa Grund af Mangel paa Arbejdskraft tvinges til Produktionsindskrænkning og Omlægning af Bedriften, saa store Produktionsmuligheder derved gaar tabt for Landet, ligesom vore Muligheder for at hjælpe de sultende Befolkningsmasser ødelægges. Landbruget maa i Dag konkurrere om Arbejdskraften med de Erhverv, der arbejder for Hjemmemarkedet, og med de offentlige Arbejder og ogsaa undertiden med Arbejdsløshedsunderstøttelsen. I denne Konkurrence er Landbrugserhvervet kommet til kort, fordi dets Produktion ikke kan bære tilsvarende Omkostninger som Hjemmemarkedetsproduktionen, og fordi Erhvervet arbejder med levende Planter og Dyr, som man ikke kan stænge Dørene for efter Ønske og tage fri for, f. Eks. fra Lørdag Middag til Mandag. I Titusinder af Landbrugsbedrifter er Dagen for Ejeren og hans Familie eet stort Arbejde og Slid fra tidlig Morgen til sen Aften. Det kan gennemføres en kort Tid, men er ikke muligt over en længere Periode. Bedrifternes Omlægning, Bortsalg af Dele af Besætningerne er det næste Skridt, og det efterfølges af Nedgang i Eksporten. Heldigvis for Landet kan det siges til de unge Landbrugsmedhjælperes Ros, at mange af disse ikke viger tilbage for under disse Forhold at yde en ekstra Arbejdsindsats sammen med Ejeren og hans Familie. Dette ønsker man nu ved Lovforhindret. Beregninger viser, at hvis Lovforslaget gennemføres, vil der rundt regnet kræves et ekstra Mandskab paa 70 000 Mand for at gennemføre den nuværende Landbrugsproduktion. Derfor vil Forslaget være i allerhøjeste Grad effektivt, og navnlig nu i

Øjeblikket, hvor man staar over for Besaatingen af Danmarks Jord. Arbejdskraftens Kapacitet vil i Forhold til før Krigen blive formindsket med ca. 25 pCt.

I denne Forbindelse vil jeg gerne stille Tilhængerne af Lovforslaget et Par Spørgsmaal. For det første: da Betingelsen for vor Import, det være sig af Kul, Jern, Olie, Træ og andre Raastoffer saavel som af Forbrugsvarer, er Eksport, hvormed har man da tænkt sig at erstatte en Formindskelse af Landbrugseksporten? Det er et af Hovedspørgsmaalene i denne Sag, af den største Vigtighed for Produktionen og Arbejdsmulighederne her i Landet saavel som for Befolkningens Forsyning med Nødvendighedsartikler. Hvordan vil Forslagsstillerne skaffe anden Eksport svarende til den Nedgang i Landbrugsproduktionen, som Forslaget vil medføre? Dernæst for det andet: da Lovforslaget vil medføre en betydelig Fordyrelse af Landbrugsproduktionen, og da det nuværende Pris- og Omkostningsniveau efter Statistisk Departements Beregninger kun betinger en Forrentningsprocent paa omkring 2,5, hvilken Forhøjelse af Landbrugsproduktpriserne har de Herrer da tænkt sig skulde svare til de foreslaede øgede Produktionsomkostninger? Jeg vil gerne anmode om Besvarelse af disse to Spørgsmaal.

Spørgsmaalet er endvidere i denne Forbindelse, om man tror, at Vejen frem for os som Folk og Nation gaar gennem kortere Arbejdstid og mindre Produktion, paa samme Tid som andre Nationer anspænder alle Kræfter for at arbejde sig gennem Vanskelighederne. En kortsynet, ansvarsløs Betragtning! Kun gennem Arbejde og Produktion øges et Lands Velstand og højnes Levefoden og ikke ad nogen anden Vej. Betingelserne for vor Eksportproduktion viser Verdens jernhaarde Krav til os. Det nytter ikke at foregøgle sig Tilstande, der intet har med Virkeligheden at gøre. Vil vi have Varer til Landet, maa vi arbejde og producere under de Betingelser, det er muligt for os at opnaa. Ingen kan ønske varmere end Landbruget, at der var rigelig Arbejdskraft til Raadighed, saa Arbejdstiden kunde nedsættes som foreslaaet, og at Erhvervets Afkastning gjorde det muligt at lønne den øgede Arbejdskraft — helst endda noget over Byerhvervene. At naa hertil maa være Landbrugets bevidste Maal. I Dag mangler begge disse Forudsætninger, og derfor tjener Forslaget intet fornuftigt Formaal, og det vil tilmed være til Skade for Landets Interesser. Dertil kommer, at det lægger et Baand